

gens Tilsyn efter ganske andre Principer end de sjællandste. Det troer jeg ikke; jeg troer, at det vil være meget mere end et Navn. Jeg troer, man vil søge at faae saamange af de Regler, hvorefter man her styrer Driften, overførte paa de jydsk-sjenske Baners Forhold, og jeg troer, at man gjen-nem den bethdelige Indflydelse, som et saabant Selskab, der raadebe over hele Landets Jernbanedrift, nødvendigviis maatte faae haade hos og omkring Regjeringen, vilde trænge en Deel af sine Ansuelser igjennem. Jeg troer fremdeles, at man derved paa mange Maader vilde kunne forebygge Virkningerne af en Concurrance, medens jeg netop ønsker, at Banerne hiinsides Storebelt drives af et andet Selskab, for at Concurrancen kan komme til at yttre sig, fordi det har viist sig, at det er den eneste Magt, det sjællandste Selskab respecterer, og en Magt, der er istand til at tilveiebringe saadanne Forandringer i Bestyrelsesgrundsaetningerne og i Taxterne, som uden den ikke kunne sættes igjennem. Jeg troer, at Concurrancen er meget mægtigere end Regjeringen, uden at jeg derved i mindste Maade vil fornærme den høitagtede Minister. — Naar nu Ministeren siger, at kun de, der have en afgjort Modbydelighed for det sjællandste Selskab og en ligesaa afgjort Overbeviisning om Statsdriftens Fortrin, kunne stemme mod Mindretallets Endringsforslag, saa er der jo dog ogsaa en tredie Klasse, som vil kunne stemme for Udvalgets Fleertals Forslag, og til hvem jeg netop har appelleret, nemlig de, der ønske at komme paa det Nene med, hvilket af de to Slags Drift der er at foretrække, som ønske at faae en Erfaring om, hvorvidt Statsdrift virkelig vil være gavnlig, eller om den skulde være forkastelig. Jeg for mit personlige Vedkommende nærer aldeles ingen Tvivl om, at det Princip engang vil seire, at alle Baner komme i Statens Hænder. Jeg nærer aldeles ingen Tvivl om, at tilsidst alle Menneſter ville komme til at erkjende, at kun Staten kan drive disse Baner paa en saadan Maade, som stemmer med det Almenes Tarv; men jeg veed, at der er Mange, som endnu ikke ere komne til den Overbeviisning, og det er dem, jeg beder at være behjælpelige med at skaffe os en egen

Erfaring; thi, naar man paakalder Erfaringen fra andre Lande, bliver man sædvanlig afviist med, at der ere Forholdene anderledes end her. Jeg skal, siden den høitærede Minister ikke vil støtte vort Forslag med sin Autoritet, tillade mig at paaberaabe mig en fremmed Ministers Autoritet. To Dage, førend 2den Behandling af denne Sag fandt Sted her i Thinget, var Jernbanespørgsmaalet til Forhandling i det 2det belgiske Kammer. Der var fremkommet Anke over, at Regjeringen havde nedsat Taxterne for stærkt, og at Indtægterne af Statens Jernbaner derved formindskedes. Til Svar herpaa sagde Arbeidsministeren Vandersichelen, at, naar Spørgsmaalet var stillet saaledes, hvem der skulde gjøre Begyndelsen med slige Nedfættelser, saa maatte Sva-ret blive, at det maatte være Staten, thi de private Selskaber kunde ikke gjøre det; det var Staten, som bedst kunde varetage Publicums Tarv. Derpaa ophyste Ministeren, at det vel forholdt sig saa, at disse Nedfættelser havde givet et øieblikkeligt Underflud, „men“, sagde han, „det vilde de ærede Herrer vide fra Postreformen, at det Slags Reformer ikke øieblikkeligt kunne give Udbytte; man maa faae, førend man kan høste“. Derpaa giver han endelig en Oversigt over, hvilken uhyre Forøgelse i Færdselen de stete Nedfættelser have medført. Man har nedsat Taxterne for de grove Varer, og det har allerede i det første Aar givet en Forøgelse af 26,000 Tons om Maanedens. I det andet Aar, nemlig 1865, er der fremkommet en Tilvæxt i Indtægterne af $\frac{1}{2}$ Million Francs, og i det tredie Aar, nemlig 1866, en yderligere Forøgelse af 600,000 Francs. Nedfættelsen af Persontaxterne paa de belgiske Statsbaner indbragte i de første 4 Maaneder af Aaret 1865 en Forøgelse af 243,000 Rejsende og i de 4 første Maaneder af 1866 en Forøgelse af 422,000 Rejsende. Grunden, hvorfor disse to hele Aar ikke kunne sammenlignes, er den, at Choleraen i meget høi Grad grasserede i Belgien i 1866, og Forholdet paa Grund deraf stillede sig meget uheldigt i Sommeren i de for Jernbaner bedste Maaneder. De Herrer ville altsaa see, at her have De en fremmed Minister, som med fuld Overbeviisning paastaer,